

První den odvolání Juliana Assange u Nejvyššího soudu

 zvedavec.news/komentare/2024/02/9987-prvni-den-odvolani-juliana-assange-u-nejvyssiho-soudu.htm

Identifikace imperiální prodejnosti:

Binoy Kampmark

24.2.2024 Komentáře Témata: Právo, Wikileaks, Cenzura 1045 slov

20. února bylo jasné, že Julian Assange, zakladatel serveru WikiLeaks, který rozružil americké impérium, národní bezpečnostní establishment a stáj novinářů rozčilených, že jim zkrátil špatně udržovaný trávník, to nebude mít jednoduché. Byl příliš nemocný na to, aby se zúčastnil jednání, které může být posledním odvoláním proti jeho vydání ze Spojeného království do Spojených států. Pokud by byl poslán do USA, hrozil by mu možný trest ve výši 175 let na základě osmnácti obvinění, z nichž sedmáct bylo spíchnuto z archaického zákona o špionáži z roku 1917.

Odvolání k Nejvyššímu soudu, jehož členy jsou soudci Jeremy Johnson a Dame Victoria Sharpová, napadá příkaz ministra vnitra k vydání a závěry okresní soudkyně Vanessa Baraitserové, která přestože nařídila jeho propuštění z důvodu rizik, která pro něj představují duševní zdraví, v zásadě souhlasila s obžalobou. Baraitserová mu vyčetla, že není skutečným novinářem. (Absurdní se soudkyni zdá, že novináři nikdy nezveřejňují uniklé informace). Odhalil totožnost informátorů. Podílel se na pokusech nabourat se do počítačových systémů. V červnu 2023 soudce Nejvyššího soudu Jonathan Swift považoval za nevhodné znovu projednávat věcné argumenty soudního případu, které předložila obhajoba.

Assangeovi advokáti informovali soud, že se prostě nemůže osobně zúčastnit, ačkoli by to sotva vadilo. Jeho nepřítomnost v soudní síni byla svým způsobem slušná; mohl se vyhnout tomu, aby byl vystaven jako exemplář v kleci, který je haněn za své publikační výkony. Jednání by probíhalo ve stylu vhodného panoptika, s oblečením a procedurami k tomu.

Naneštěstí, jak se věci hýbaly, oba soudci se zjevně špatně orientovali v oboru, který rozhodovali. Jejich neznalost byla výmluvná například v případě názorů Marka Pompea, který v době, kdy byl ředitelem Ústřední zpravodajské služby, žlučovitě reagoval na WikiLeaks a odmítal ochranu, kterou první dodatek americké ústavy poskytuje neamerickým občanům. (Tento názor zastávají i američtí prokurátoři.) Takový pohled, argumentoval Assangeův právní tým, je jasným porušením článku 10 Evropské úmluvy o lidských právech.

Překvapila je také informace, že k obvinění mohou být po jeho příjezdu do Spojených států přidána další obvinění, včetně těch, za která hrozí trest smrti. K tomu lze přidat další poučná překvapení pro soudní senát: skutečnost, že pravidla přípustnosti mohou být změněna tak, aby zohledňovala materiály získané nezákonně, například sledováním; že Assange může být odsouzen i za trestný čin, za který ve skutečnosti nikdy nebyl souzen.

Jako precedenty na podporu obhajoby byly předloženy příklady špionážní judikatury, přičemž Edward Fitzgerald KC označil špionáž za „čistě politický trestný čin“, který brání vydání ve smlouvách, jež Británie podepsala se 158 národními státy.

V případě Davida Shaylera, který byl zaměstnancem britské vnitřní zpravodajské služby MI5, byl bývalý zaměstnanec stíhán za předání tajných dokumentů listu The Mail on Sunday v roce 1997 podle zákona o úředním tajemství. Tyto dokumenty obsahovaly jména různých agentů, informace o tom, že agentura vedla spisy o různých britských politicích, včetně labouristických ministrů, a že britská zahraniční zpravodajská služba MI6 vypracovala plán na zavraždění libyjského plukovníka Muammara Kaddáfího. Když Spojené království podalo francouzským orgánům žádost o vydání, dostalo od odvolacího soudu jasnou odpověď: obviněný trestný čin byl shledán politického charakteru.

Mark Summers KC rovněž zdůraznil, že „trestní stíhání bylo motivováno snahou potrestat a zabránit odhalení zločinů na úrovni amerického státu“, o čemž bylo během procesu o vydání předloženo mnoho důkazů, které však Baraitser i Swift ignorovali. Baraitser bezostyšně ignoroval důkazy o jednáních představitelů amerických zpravodajských služeb o spiknutí s cílem Assange zabít nebo unést.

Pro Summerse byla výmluvná chronologie: počáteční absence jakýchkoli snah o trestní stíhání ze strany Obamovy administrativy, přestože byla ustavena velká porota pro vyšetřování WikiLeaks; oznámení Mezinárodního trestního soudu, že bude vyšetřovat možné zločiny spáchané americkými bojovníky v Afghánistánu v roce 2016, což dodalo Assangeovým odhalením na závažnosti; a touha zabít nebo usilovat o vydání vydavatele po zveřejnění souborů Vault 7 s podrobnostmi o různých špionážních nástrojích CIA.

Po Pompeově apoplektickém prohlášení, že WikiLeaks je nepřátelská nestátní zpravodajská služba, se otevřela cesta k tajnému zaměření na Assange na ekvádorském velvyslanectví v Londýně. Řádně vymyšlený plán vydávání vedl k trestnímu stíhání, které se ukázalo jako „selektivní“, neboť se vyhnulo například zaměření na noviny, jako je Freitag, nebo webové stránky Cryptome. Podle Summerova názoru „nejde o vládu jednající v dobré víře, která sleduje legální cestu“.

Když došlo na diskusi o únicích, soudci odhalili hlubokou zapomnětlivost ohledně toho, co Assange a WikiLeaks zveřejněním kabelogramů amerického ministerstva zahraničí vlastně udělali. Za prvé, obešli starý nesmysl, že neredigované nebo špatně redigované materiály vedly ke škodám, nemluvě o tom, že Assange sám trval na pevné politice redigování. Žádné vyšetřování nikdy neprokázalo, že by došlo k poškození některého z amerických informátorů, což je hlavní tvrzení amerického ministerstva spravedlnosti. Soudcům nebylo zřejmé ani to, že ke zveřejnění kabelogramů došlo nejprve v Cryptome, jakmile se zjistilo, že novináři z The Guardian ve své publikaci neopatrně odhalili heslo k neredigovaným souborům.

V podání obhajoby se objevily také dva další body: hledisko whistleblowera a hledisko předvídatelnosti. Uvažujme, argumentoval Summers hypoteticky, situaci, kdyby se Chelsea Manningovou, jejíž neocenitelná odhalení WikiLeaks zveřejnil, zabýval Evropský soud pro lidská práva. Režim Evropské unie pro whistleblowery, tvrdil, by zvážil dopad škody způsobené porušením závazku mlčenlivosti s odhalením zneužití státní moci. Manning by pravděpodobně unikl odsouzení, zatímco Assange, který ani žádnou dohodu o mlčenlivosti nepodepsal, by měl ještě lepší vyhlídky na osvobození.

Otázka předvídatelnosti, nastíněná v článku 7 EÚLP, vyvstala proto, že Assange, jak jeho tým dále tvrdí, nemohl vědět, že zveřejnění kabelogramů vyvolá žalobu podle zákona o špionáži. To znamená, že velká porota odmítla v roce 1942 obžalovat Chicago Times za zveřejnění článku, v němž se uváděly informace amerického námořnictva o japonských plánech na útok na ostrov Midway. V roce 1971 pak přišel případ Pentagon Papers. Summers sice správně poznamenává, že „New York Times nebyly nikdy stíhány“, ale nebylo to kvůli nedostatku pokusů: velká porota byla svolána s cílem obžalovat reportéra Timesů Neila Sheehana za jeho roli při získávání tajných vládních materiálů. Jakmile vyšlo najevo odhalení o vládním odposlouchávání whistleblowera Daniela Ellsberga, případ se zhroutil. Článek 7 by mohl být dalším důvodem pro zamezení vydání.

21. únor poskytl právníkům USA příležitost zopakovat různá, hluboce chybná tvrzení o Assangeových publikačních aktivitách spojených s Cablegate (argument „odhalování informátorů“), jeho údajně nežurnalistických aktivitách a neporušenosti diplomatických ujištění o jeho blahu, pokud by byl vydán. Scéna pro obscénnost byla náležitě připravena.

Identifying Imperial Venality: Day One Of Julian Assange's High Court Appeal vyšel 22.2.2024 na Oriental Review. Překlad v ceně 468 Kč Zvědavců.

Známka 1.0 (hodnotilo 37)

Oznámujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

4 příspěvků
(4 nové)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF